

Diuenge 28 (B) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mc 10,17-30): Un dia Jesús havent sortit de camí, corregué cap a ell un, i agenollant-se-li, li demanava: «Mestre bo, què haig de fer per a aconseguir la vida eterna?». I Jesús li digué: «Per què em dius bo? Ningú no és bo sinó un, Déu. Saps els manaments: no matis, no adulteris, no robis, no diguis fals testimoni, no cometis frau, honora el pare i la mare».

Però ell li digué: «Mestre, totes aquestes coses les he guardat des de la meva juvenesa». I Jesús, havent-se'l mirat, l'estimà, i li digué: «Una sola cosa et manca: ves, tot el que tens ven-ho i dona-ho als pobres, i tindràs un tresor al cel; i vine, segueix-me». Però ell, apesarat amb aquestes paraules, se n'anà trist, ja que tenia moltes possessions (...).

Propietat privada i solidaritat

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui meditem esglaiats l'abatiment existencial que aferra el jove ric «perquè tenia molts béns». El problema no són les possessions, sinó la incapacitat d'estimar per l'excessiu aferrament a les mateixes. La doctrina social de l'Església ensenya que els béns de la terra són destinats a l'ús de tots els homes, però que, alhora, és legítima la seva possessió —com a propietat privada— per tal de garantir la llibertat i la dignitat de les persones.

El dret a la propietat privada (com tots els altres drets individuals), desvinculat d'un conjunt de deures que li atorgui un sentit profund, es trastoca tot insensibilitzant el cor humà davant les necessitats alienes. Els deures delimiten els drets perquè remetent a un marc antropològic i ètic en la veritat del qual son inserits també els drets i així deixen de ser arbitraris.

—Al dret a la "propietat privada" l'ha d'acompanyar una "hipoteca social", és a dir, el deure de posseir els bens de manera solidària amb les necessitats dels altres.